

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.7.2012 r.
SWD(2012) 205 final

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji na rynku wewnętrznym

{COM(2012) 372 final}
{SWD(2012) 204 final}

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji na rynku wewnętrznym

1. WPROWADZENIE

Branże kreatywne mają znaczny udział w PKB i zatrudnieniu w Unii oraz w istotnej mierze przyczyniają się do wzrostu gospodarczego. Dystrybucja towarów i usług chronionych prawami autorskimi (np. książek, filmów, nagrań muzycznych) wymaga uzyskania odpowiednich licencji od różnych podmiotów praw autorskich (np. twórców, artystów wykonawców i producentów). Organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi pełnią często kluczową rolę w usprawnieniu procesów udzielania licencji obejmujących tego rodzaju prawa, zwłaszcza w sytuacjach, kiedy udzielanie licencji bezpośrednio przez podmioty praw autorskich jest niemożliwe lub niepraktyczne. Pełnione przez te organizacje funkcje mają również zasadnicze znaczenie z punktu widzenia wielu użytkowników komercyjnych, zarówno tych działających na tradycyjnych polach eksploatacji (np. emisja programów radiowych i telewizyjnych, retransmisja drogą kablową), jak i tych korzystających z nowych form rozpowszechniania treści (np. pobieranie utworów muzycznych w internecie lub odsłuchiwanie ich tamże z wykorzystaniem technologii przesyłania strumieniowego). Pełnią one również kluczową rolę w ochronie i promowaniu różnorodności ekspresji kulturalnej, umożliwiając wejście na rynek nawet stosunkowo skromnym i mniej popularnym repertuariom.

Zbiorowe zarządzanie prawami jest kwestią mającą wymiar istotny dla jednolitego rynku. Również wówczas, gdy organizacje zbiorowego zarządzania udzielają licencji ograniczonych do terytorium państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, licencje te zazwyczaj obejmują prawa podmiotów praw autorskich zarówno z danego kraju, jak i z pozostałych państw członkowskich. W przypadku wykorzystania praw na internetowym polu eksploatacji organizacje zbiorowego zarządzania coraz częściej spotykają się z wnioskami o udzielenie licencji obejmujących kilka państw członkowskich bądź wszystkie z nich.

Stopień, w jakim poszczególne kategorie podmiotów praw autorskich i branże korzystają z usług zbiorowego zarządzania, jest różny i zależy zasadniczo od preferencji podmiotów praw autorskich oraz potrzeb i praktyk istniejących w poszczególnych branżach. Zbiorowe zarządzanie prawami jest najbardziej powszechne wśród twórców, w szczególności utworów muzycznych (kompozytorów i autorów tekstu).

2. OKREŚLENIE PROBLEMU

W ocenie skutków stwierdzono występowanie problemów w dwóch obszarach: w zakresie ogólnego funkcjonowania organizacji zbiorowego zarządzania (niezależnie od kategorii podmiotów praw autorskich, które reprezentują, oraz kategorii praw, którymi zarządzają), jak również w zakresie udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących wykorzystania utworów muzycznych na internetowym polu eksploatacji. Problemy te są wzajemnie powiązane, gdyż problemy związane z udzielaniem licencji wynikają w dużej mierze z tego, iż podmioty praw autorskich nie mają możliwości dostępu do stosownych informacji oraz nie są w stanie sprawować rzeczywistej kontroli nad niektórymi organizacjami zbiorowego zarządzania. W związku z tym drugiego z wymienionych wyżej problemów (udzielanie licencji) nie można rozwiązać bez uporania się z pierwszym.

2.1. Ogólne zasady funkcjonowania organizacji zbiorowego zarządzania

Z biegiem lat w dziedzinie prawa autorskiego przyjęto w Unii szereg ważnych przepisów mających ułatwić funkcjonowanie jednolitego rynku. Przepisy te dotyczą jednak niemal wyłącznie definicji praw i związanych z nimi ograniczeń i wyłączeń. Tylko nieliczne przepisy dyrektyw w obszarze praw autorskich dotyczą zarządzania tymi prawami; brak jest również przepisów ramowych określających zasady funkcjonowania organizacji zbiorowego zarządzania. Istotne zasady dotyczące zarządzania tymi organizacjami oraz ich przejrzystości zostały wypracowane na podstawie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz decyzji Komisji podjętych w ramach przepisów prawa konkurencji, ale zasady te nie są jednolicie i właściwie stosowane w całej UE.

Państwa członkowskie wypracowały różne podejścia jeśli chodzi o regulację zbiorowego zarządzania prawami, a w ostatnich latach coraz częstsze były przypadki wskazujące na niedostateczne systemy kontroli w niektórych organizacjach zbiorowego zarządzania. Podmioty praw autorskich, zarówno krajowe, jak i zagraniczne, nie są w pełni informowane o działalności prowadzonej przez organizacje zarządzające ich prawami i nie mają możliwości sprawowania nad nimi rzeczywistej kontroli, zwłaszcza jeśli chodzi o pobieranie należności licencyjnych, zarządzanie nimi oraz ich wypłatę. Istnieją również dowody wskazujące na nieefektywne zarządzanie finansowe w niektórych organizacjach – należności licencyjne przysługujące podmiotom praw autorskich są gromadzone bez należytego nadzoru lub też są źle zarządzane. Wiele konsultowanych stowarzyszeń twórców, a także liczni wydawcy, użytkownicy komercyjni oraz konsumenci, których pytano o zdanie, wyrażają opinię, że konieczne jest podjęcie konkretnych środków skoncentrowanych na kwestiach zarządzania organizacjami zbiorowego zarządzania oraz ich przejrzystości, podczas gdy same organizacje są przekonane, że wystarczy w tym zakresie samoregulacja.

Niewłaściwie funkcjonujące organizacje zbiorowego zarządzania oznaczają dla podmiotów praw autorskich stracone szanse (na należności licencyjne) oraz nadmierne koszty z tytułu potrąceń z przysługujących im wynagrodzeń autorskich. Z kolei dla użytkowników niedostateczna przejrzystość i odpowiedzialność tych organizacji prowadzi do niższej jakości usług, a w niektórych przypadkach również do zwiększenia kosztów uzyskania licencji.

2.2. Udzielanie licencji wieloterytorialnych na wykorzystanie utworów muzycznych na internetowym polu eksploatacji

Dostawcy usług internetowych często muszą uzyskać licencje wieloterytorialne dotyczące skonsolidowanego lub całego repertuaru muzycznego zanim rozpoczną świadczenie

odpowiednich usług. Obecnie muszą oni dokonywać łączenia szeregu licencji wieloterytorialnych (udzielanych przez niektóre organizacje zbiorowego zarządzania i niektórych agentów wydawców muzycznych) i licencji krajowych (udzielanych przez inne organizacje), co jest uciążliwe i często prowadzi do ograniczenia terytorialnego zasięgu usług internetowych. Na tę sytuację skarżył się szereg konsultowanych zainteresowanych stron, w tym użytkownicy komercyjni, wydawcy i producenci nagrań muzycznych, wzywając do usprawnienia procesu udzielania licencji wieloterytorialnych na wykorzystanie utworów muzycznych na internetowym polu eksploatacji.

Wprawdzie do terytorialnego rozdrobnienia rynku internetowych usług muzycznych przyczynia się szereg czynników, w tym wybory dokonywane przez usługodawców w kontekście ich działalności handlowej, jednak istotną rolę odgrywają właśnie praktyki związane z pozyskaniem licencji dotyczących praw autorskich. Dla użytkowników komercyjnych (w szczególności mniejszych z nich oraz nowych podmiotów na rynku) uzyskanie licencji dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji jest trudne, czasochłonne i kosztowne, zwłaszcza w przypadku licencji obejmujących całość repertuaru (konsolidacja)¹. Obecne praktyki w zakresie udzielania licencji są nieprzystosowane do niezwykle dynamicznie rozwijającego się rynku. Użytkownicy komercyjni oczekują bowiem możliwości dostępu do skonsolidowanego repertuaru oraz ułatwienia procesu uzyskiwania praw oraz udzielania licencji. Wiele organizacji zbiorowego zarządzania nie jest w stanie zarządzać udzielaniem licencji wieloterytorialnych na internetowym polu eksploatacji ze względu na wiążące się z tym wymagania i koszty (zarządzanie repertuarem w wielu jurysdykcjach, współpraca z dużymi dostawcami usług działającymi w wielu krajach, przetwarzanie generowanych w różnych jurysdykcjach danych dotyczących wykorzystania praw). Wejście na rynek bez wymaganych zdolności zarządczych i zasobów technicznych prowadzi do dalszych problemów (niedokładne lub „podwójne” faktury, znaczne opóźnienia w wystawianiu faktur użytkownikom oraz w wypłacaniu należnych kwot podmiotom praw autorskich). Ponadto w przypadku udzielania licencji wieloterytorialnych brakuje pewności prawa jeśli chodzi o stosowanie dorobku prawnego UE oraz możliwość udzielania przez organizacje zbiorowego zarządzania licencji obejmujących terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego oraz udzielania licencji licencjobiorcom z innych państw członkowskich.

W konsekwencji niektórzy usługodawcy mogą postanowić świadczyć swoje usługi jedynie w jednym państwie członkowskim lub w kilku z nich, rezygnując tym samym z próby dotarcia do większej liczby konsumentów, którą to możliwość zapewnia im jednolity rynek cyfrowy. Inni usługodawcy mogą z kolei zdecydować się na uruchomienie usług wykorzystujących jedynie podstawowy repertuar, do którego prawa można uzyskać przy pomocy mniejszej liczby licencji – działoby się to jednak ze szkodą dla lokalnych i niszowych repertuarów oraz dla różnorodności kulturowej. Dla konsumentów oznacza to, że nie w całej UE będą oni mieli równie łatwy dostęp do bogatego wachlarza usług muzycznych. W przypadku podmiotów praw autorskich oznacza to utratę wyższych wynagrodzeń, które mogliby uzyskać dzięki ułatwionemu dostępowi konsumentów do ich utworów za pośrednictwem nowych usług oferowanych na całym jednolitym rynku.

¹ Trudności te są typowe dla tego obszaru eksploatacji praw, częściowo dlatego, iż inne branże i podmioty praw autorskich w dużo mniejszym stopniu polegają na zbiorowym zarządzaniu w przypadku udzielania licencji dotyczących internetowego pola eksploatacji, a częściowo w związku z historycznymi uwarunkowaniami rozwoju procesu zarządzania prawami do utworów muzycznych w Europie.

3. ZASADA POMOCNICZOŚCI

Podjęcie działań na szczeblu unijnym uzasadnia ponadnarodowy charakter opisanych wyżej problemów. W przypadku wszystkich organizacji zbiorowego zarządzania źródłem znacznego odsetka inkasowanych należności licencyjnych jest repertuar inny niż krajowy, prawa do którego reprezentują one w imieniu zagranicznych podmiotów praw autorskich. Ochrona interesów unijnych podmiotów praw autorskich wymaga zapewnienia przejrzystości i rozliczenia wszystkich przepływów należności licencyjnych, w tym przepływów transgranicznych. Wydajne funkcjonowanie organizacji zbiorowego zarządzania leży również w interesie użytkowników komercyjnych w całej UE. Można to osiągnąć jedynie przez przyjęcie wspólnych podstawowych przepisów dotyczących inkasowania i repartycji należności licencyjnych w spójny sposób w całej UE.

Usprawnienie procesu udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących wykorzystania utworów muzycznych na potrzeby usług internetowych oraz konsolidacja repertuaru stanowią w oczywisty sposób kwestie o charakterze transgranicznym i mogą być łatwiej osiągnięte na szczeblu unijnym. Ramy prawne na poziomie unijnym powinny przyczynić się do tego, by użytkownicy, podmioty praw autorskich i konsumenci mogli czerpać korzyści z możliwości oferowanych przez jednolity rynek cyfrowy.

4. CELE

Celem niniejszej inicjatywy jest dopilnowanie, by zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi i prawami pokrewnymi przyczyniało się do rozwoju jednolitego rynku dzięki spójnym i wydajnym przepisom ramowym w zakresie zarządzania i przejrzystości dotyczącym zbiorowego zarządzania prawami oraz dzięki usprawnionym procesom udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących utworów muzycznych. Powinno to ułatwić konsumentom dostęp do bogatszej oferty towarów i usług w obszarze kultury. Użytkownicy komercyjni skorzystają na bardziej wydajnym i przejrzystym funkcjonowaniu organizacji zbiorowego zarządzania oraz – w przypadku środowiska internetowego – na ułatwionym dostępie do licencji umożliwiających świadczenie usług muzycznych na terytorium całej UE. Podmioty praw autorskich mogą z kolei liczyć na wyższe wynagrodzenia dzięki udostępnieniu ich utworów szerszym kręgom publiczności. Dzięki łatwiejszej dostępności tego większego i bardziej urozmaiconego repertuaru promowana będzie również różnorodność kulturowa. W rezultacie europejscy obywatele będą mieli łatwiejszy dostęp do bogatszych treści i większej liczby usług, w tym również ponad granicami krajowymi.

5. WARIANTY STRATEGICZNE W ODNIESIENIU DO PRZEJRZYSTOŚCI ORGANIZACJI ZBIOROWEGO ZARZĄDZANIA ORAZ KONTROLI NAD NIMI

5.1. Warianty

Przeanalizowano cztery warianty, w tym jeden zakładający utrzymanie dotychczasowej sytuacji. Wariant A2 (skuteczniejsze egzekwowanie przepisów) oznaczałby brak wprowadzenia jakichkolwiek nowych przepisów i ograniczałby się jedynie do większej konsekwencji w egzekwowaniu obowiązujących przepisów krajowych i unijnych. Wariant A3 (kodyfikacja istniejących zasad) polegałby na skodyfikowaniu istniejących unijnych przepisów i zasad, w tym wynikających z niewiążących zaleceń, dotyczących zbiorowego zarządzania prawami. Wariant A4 (ramy regulujące zarządzanie i przejrzystość) polegałby na uzupełnieniu wariantu A3 o oparte na ogólnych zasadach przepisy służące domknięciu

istniejących luk w prawie, dostosowane do specyfiki zbiorowego zarządzania prawami (przejrzystość operacji finansowych oraz udział podmiotów praw autorskich w procesie decyzyjnym). Podwariant A4a stanowiłby połączenie interwencji ustawodawcy i samoregulacji branży. Podwariant A4b oznaczałby bardziej kompleksowe ustawodawstwo służące stworzeniu kompleksowych ram prawnych regulujących działalność wszystkich organizacji zbiorowego zarządzania w UE.

5.2. Skutki

Skuteczniejsze egzekwowanie istniejących przepisów prowadziłoby do sprawowania przez właściwe organy skuteczniejszego nadzoru nad organizacjami zbiorowego zarządzania, ale stwierdzonym niedociągnięciom w zakresie zarządzania można byłoby zaradzić jedynie w ograniczonym stopniu, a w konsekwencji kontrola podmiotów praw autorskich nad organizacjami zbiorowego zarządzania nie uległaby istotnej poprawie. Wariant A3 byłby bardziej skuteczny, gdyż wprowadzałby minimalne przepisy ramowe dotyczące zarządzania i przejrzystości, ale nie przyczyniłby się do wyeliminowania podstawowych problemów, jak np. tych związanych z zarządzaniem finansami. Wariant A4 gwarantowałby podmiotom praw autorskich dostęp do istotnych, szczegółowych i poprawnych informacji dotyczących wyników osiągniętych przez organizacje zbiorowego zarządzania, w tym do informacji finansowych, a także zapewniałby tym podmiotom możliwość faktycznego udziału w procesie decyzyjnym tych organizacji. Podwarianty A4a i A4b mogłyby prowadzić do osiągnięcia podobnych wyników, ale zgromadzone w przeszłości doświadczenia pozwalają wątpić w skuteczność podwariantu A4a, podczas gdy podwariant A4b nie pozostawiałby państwom członkowskim żadnego marginesu swobody pod względem regulowania działalności organizacji zbiorowego zarządzania.

5.3. Koszty

Wariant A2 byłby dla organizacji zbiorowego zarządzania neutralny pod względem kosztów przestrzegania przepisów, gdyż zakłada on brak interwencji ze strony ustawodawcy. Obciążenia spadłyby na Komisję i krajowe organy odpowiedzialne za egzekwowanie przepisów. Wariant A3 wymagałby ustanowienia mechanizmów rozstrzygania sporów, z których miałyby korzystać podmioty praw autorskich oraz użytkownicy (ostateczne koszty zależałyby od charakteru wybranych mechanizmów). Koszty preferowanego wariantu A4 byłyby wyższe, gdyż wariant ten łączy w sobie rozwiązania należące do wariantu A3 i dodatkowe elementy. Większość dodatkowych kosztów wariantu A4 byłaby związana ze stosowaniem nowych przepisów dotyczących zarządzania środkami finansowymi (nie są dostępne dane, które umożliwiłyby oszacowanie tych kosztów) oraz sprawozdawczości finansowej i badania sprawozdań finansowych (roczne koszty szacuje się na średnio ok. 4,1 mln EUR dla wszystkich organizacji zbiorowego zarządzania w UE). Koszty wariantu A4 należy jednak oceniać w kontekście korzyści pod względem wydajności, jakie można osiągnąć w wyniku zastosowania tego wariantu. Koszty podwariantu A4a byłyby zależne od zakresu przepisów, jakie uzgodniłyby zainteresowane strony. Z wariantem A4b wiązałyby się najwyższe koszty.

6. WARIANTY STRATEGICZNE W ODNIESIENIU DO UDZIELANIA LICENCJI WIELOTERYTORIALNYCH NA WYKORZYSTANIE UTWORÓW MUZYCZNYCH NA INTERNETOWYM POLU EKSPLOATACJI

6.1. Warianty

Przeanalizowano pięć wariantów, w tym jeden zakładający utrzymanie dotychczasowej sytuacji. Wariant B2 (europejski paszport licencyjny) zachęciłby do konsolidacji repertuaru na potrzeby wykorzystania w internecie utworów muzycznych na poziomie UE oraz do udzielania licencji dotyczących praw autorskich za pośrednictwem wydajnej i dostosowanej do potrzeb infrastruktury umożliwiającej udzielanie licencji wieloterytorialnych. Miałoby to zostać osiągnięte dzięki wprowadzeniu wymogu, zgodnie z którym organizacje zbiorowego zarządzania pragnące udzielać licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na internetowym polu eksploatacji musiałyby spełniać zdefiniowany z góry zbiór warunków służących zagwarantowaniu należytego przetwarzania danych i wystarczających zdolności do wystawiania faktur oraz przestrzegania określonych standardów przejrzystości względem podmiotów praw autorskich i użytkowników, jak również określających zakres stosowania mechanizmu rozstrzygania sporów. Prawo organizacji zbiorowego zarządzania do zlecania podmiotowi już udzielającemu licencji wieloterytorialnych udzielania licencji na jej własny repertuar sprawiałoby, że prawa wszystkich podmiotów praw autorskich mogłyby stać się przedmiotem licencji wieloterytorialnych.

Wariant B3 (równoległe bezpośrednie udzielanie licencji) umożliwiałby podmiotom praw autorskich zawieranie umów licencyjnych bezpośrednio z użytkownikami, przy czym nadal mogłyby one pozostawać członkami organizacji zbiorowego zarządzania. Aby to osiągnąć, upoważnienia udzielane organizacjom musiałyby mieć charakter niewyłączny – podmiot praw autorskich nie byłby już zmuszony do wycofania swoich praw spod zarządu danej organizacji celem samodzielnego udzielania licencji.

Wariant B4 (rozbudowane zbiorowe udzielanie licencji oraz zasada państwa pochodzenia) wprowadziłby domniemanie, że każda organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do udzielania „kompleksowych” licencji na wykorzystanie utworów na internetowym polu eksploatacji obejmujących cały repertuar, z zastrzeżeniem możliwości cofnięcia zgody na udzielanie takich licencji przez podmioty praw autorskich (i inne organizacje zbiorowego zarządzania). W powiązaniu z wprowadzeniem zasady państwa pochodzenia oznaczałoby to, że udzielenie licencji następowałoby zgodnie z prawem tylko jednego państwa członkowskiego.

Wariant B5 (scentralizowany portal) umożliwiłby organizacjom zbiorowego zarządzania łączenie swoich repertuarów na potrzeby udzielenia licencji wieloterytorialnej w ramach jednej transakcji koordynowanej za pośrednictwem portalu. Wariant ten umożliwiałby stworzenie jednej ogólnounijnej organizacji o *de facto* monopolistycznej pozycji, co już na pierwszy rzut oka budzi zastrzeżenia co do jego zgodności z prawem konkurencji, w związku z czym zrezygnowano z analizy skutków tego wariantu.

6.2. Skutki

Wariant B2 prowadziłby do konsolidacji repertuarów w podmiotach udzielających licencji i umożliwiałby organizacjom zbiorowego zarządzania udzielanie licencji wieloterytorialnych dotyczących ich repertuaru za pośrednictwem tych podmiotów. Wariant B3 umożliwiałby

podmiotom praw autorskich elastyczne i odpowiadające na zapotrzebowanie, równoległe bezpośrednie udzielanie licencji dostawcom usług internetowych, a także odnoszenie korzyści z wydajniejszych usług zarządzania. Oznaczałby on jednak również ryzyko powstania równoległych systemów udzielania licencji, a tym samym dyskryminacji skromniejszego repertuaru o lokalnym lub niszowym charakterze, co miałoby negatywny wpływ na różnorodność kulturową. Wariant B4 uprawniałby zasadniczo wszystkie krajowe organizacje zbiorowego zarządzania do administrowania prawami do całego repertuaru na zasadzie licencji wieloterytorialnych, bez jednoczesnego stworzenia gwarancji, że organizacje te byłyby w stanie należycie udzielać takich licencji użytkownikom oraz że prawa podmiotów praw autorskich byłyby należycie zarządzane. Przy tym wariantcie można się również spodziewać, że te organizacje zbiorowego zarządzania i te podmioty praw autorskich, które już udzielają licencji wieloterytorialnych, same odmówią takiego prawa organizacjom udzielającym jedynie licencji krajowych (co będzie prowadzić do dalszego podziału repertuarów).

6.3. Koszty

Wariant B2 oznaczałby koszty dla podmiotów udzielających licencji wieloterytorialnych, ale ich poniesienie umożliwiłoby jednocześnie zwiększenie wydajności świadczonych usług zarządzania prawami. Można założyć, że jedynie te podmioty, które najłatwiej mogą udźwignąć ciężar tych kosztów, zaangażują się w tę działalność, podczas gdy pozostałe organizacje zbiorowego zarządzania będą mogły po prostu korzystać ze świadczonych przez nie usług. Najmniej kosztowny jest wariant B3, który wymaga jedynie rezygnacji z wyłącznego charakteru upoważnienia udzielanego organizacjom zbiorowego zarządzania. Wariant B4 wymagałby od państw członkowskich zintensyfikowania nadzoru nad organizacjami udzielającymi rozbudowanych licencji. Pociągałby on również za sobą koszty dla organizacji zbiorowego zarządzania (powiadamianie państw członkowskich oraz zmiany statutów służące zagwarantowaniu praw niereprezentowanych podmiotów praw autorskich) oraz dla podmiotów praw autorskich i organizacji, które zamierzają samodzielnie udzielać licencji wieloterytorialnych i muszą w związku z tym ograniczyć zakres udzielonych upoważnień.

7. PREFEROWANE WARIANTY

Osiągnięciu założonych celów najlepiej służą ramy regulujące zarządzanie i przejrzystość (wariant A4) w połączeniu z europejskim paszportem licencyjnym (wariant B2).

8. WYBÓR INSTRUMENTU PRAWNEGO

Dyrektywa najlepiej gwarantuje spójne i skuteczne w całej UE standardy w zakresie zarządzania organizacjami zbiorowego zarządzania oraz ich przejrzystości, zapewniając jednocześnie poszczególnym państwom członkowskim możliwość dostosowania obowiązujących już w nich w tym zakresie przepisów prawnych. Dyrektywa umożliwia również różne stopnie harmonizacji w zależności od konkretnego aspektu, co jest szczególnie istotne z uwagi na różne, choć wzajemnie powiązane, obszary regulacji.

9. MONITOROWANIE I OCENA

Niezwłocznie po przyjęciu wniosku Komisja zorganizuje warsztaty poświęcone transpozycji dyrektywy z udziałem przedstawicieli państw członkowskich, tak by wesprzeć ich w procesie transpozycji oraz ułatwić wymianę informacji.

W perspektywie średnio- i długookresowej Komisja skoncentruje się na monitorowaniu – na podstawie dokładnie zdefiniowanego zbioru wskaźników – bezpośrednich skutków dyrektywy, jak np. zwiększenia przejrzystości organizacji zbiorowego zarządzania oraz skuteczności zarządzania nimi, a także ułatwień w procesie uzyskiwania licencji wieloterytorialnych.

Pierwsza kompleksowa ocena mogłaby nastąpić 5 lat od daty transpozycji dyrektywy.